

สารบัญ

- 1 เปิดร้านวันแรก — 9
- 2 ยอซูเป็นเมืองท่า — 29
- 3 ฟอสโลเวอร์ — 65
- 4 ชุดของซินเดอร์ลลา — 127
- 5 แจ็คผู้ขำยักษ์ — 169
- 6 ภาพสะท้อน — 207
- 7 ไม้ขีดไฟสามกล่อง — 243

1

เปิดร้านวันแรก



SAMPLE

เมืองนี้ยังน่าเบื่อเหมือนเดิมจริง ๆ

สถานีรถไฟเล็ก ๆ ไม่สมกับที่ตั้งอยู่ในเมืองท่องเที่ยวอันมีชื่อเสียงเลย ลมทะเลพัดโชยมาทันทีที่ลงจากรถไฟ นักท่องเที่ยวท่าทางตื่นเต้นจำนวนมากกำลังเดินออกจากชานชาลา พวกเขาทำท่าเหมือนต้องการสูดกลิ่นอายทะเลเสียเต็มประดา นั่นเป็นภาพบรรยากาศที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงจนน่าขนลุก

ถ้าถามว่ามีวิธีแยกนักท่องเที่ยวออกจากคนท้องถิ่นในสถานีรถไฟยังไงนะเธอ

คำตอบก็คือคนที่สวมเสื้อคลุมหนา ๆ อย่างเสื้อโค้ตหรือเสื้อขนเป็ดมีโอกาสจะเป็นนักท่องเที่ยวประมาณเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์ ยิ่งคนไหนยืนทำหน้างตอเดินลงจากรถไฟพร้อมกับชายเสื้อคลุมสะบัดพลิวด้วยแล้วละก็ มั่นใจได้เลยว่า

เป็นนักท่องเที่ยวร้อยเปอร์เซ็นต์ แน่นอนว่าทักษะการสังเกตนี้ ไม่ได้ช่วยเรื่องทำมาหากินหรอก ออกจะดูไร้สาระเสียด้วยซ้ำ

การที่ฉันสวมเสื้อโค้ตเหมือนผู้คนบนซานซาลาไม่ใช่เพราะฉันพยายามทำตัวเลียนแบบนักท่องเที่ยวหรอกนะ แค่อึดใจเท่านั้นเพราะมันก็นานมากแล้ว เสียงรายงานข่าวพยากรณ์อากาศซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเมืองท่าทางตอนใต้แห่งนี้กำลังพูดถึงความหนาวเย็นช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิเหมือนท่องเที่ยวทสวด

เสียงล้อกระเป๋าดูทางที่ลากไปมาบนซานซาลารบกวนจิตใจฉัน หรือบางทีอาจเป็นเพราะเพลงยอซู พัมบาดาที่ดังซ้ำไปซ้ำมาในสถานีรถไฟก็ได้

ว่าแต่ไม่เบื่อบ้างหรือไง นี่มันผ่านมาตั้งกี่ปีแล้ว

เพลงนี้ทำให้นักท่องเที่ยวต่างคิดว่าที่นี่เป็นเมืองโรแมนติก พวกเขาไม่รู้หรือว่าเมืองทำนองนั้นอันตรายขนาดไหน

“แถวนั้นไม่มีโรงแรมเลยไม่ใช่หรือ”

เมื่อคนขับแท็กซี่ได้ยินจุดหมายที่ฉันต้องการไป เขาก็หันมามองฉันผ่านกระจกมองหลัง

พอฉันตอบว่านั่นเป็นบ้านของฉัน ลูกคนขับจึงหันกลับไปท่าทางดูหมตสนุกทันที ถ้าฉันเป็นนักท่องเที่ยวละก็คงต้อง

¹ เพลงของ Busker Busker ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับทะเลในเมืองยอซู

นั่งฟังเขาเล่าเรื่องน่าภูมิใจในละแวกนี้จนกว่าจะลงจากรถแฉ
ไหนจะเรื่องลูก ๆ ของเขาอีก

รถเคลื่อนออกจากหน้าสถานีรถไฟและแล่นผ่านไฉกลาง
เมืองอย่างรวดเร็ว

ด้านหน้าของอนุสาวรีย์พลเรือเอกอึ้งซุนชินมีนักท่องเที่ยว
หนาแน่นตลอดเวลา เมื่อรถแล่นเข้าใกล้บริเวณตลาดและที่พัก
อาศัยของคนท้องถิ่นที่จะเห็นว่าผู้คนสวมเสื้อผ้าเนื้อบางมากขึ้น
ฉนดูเสื้อโค้ดที่ยาวคลุมเข่า นั่นสินะ ที่นี้ไม่จำเป็นต้องสวม
เสื้อตัวยาวสักหน่อย ต่อให้เป็นช่วงกลางฤดูหนาวก็เถอะ ฉน
คิดผิดจริง ๆ แพกอินใจนี้ช่างบ้ำบอชะมัด

“ลูกจะ กลับมาแล้วก็พิจารณารอบตัวให้ดีละ”

ฉนเพิ่งเข้าใจคำพูดที่แม่บอกก่อนฉนจะขึ้นเครื่องเมื่อฉน
ก็ตอนแท็กซี่แล่นเข้ามาในซอยเล็ก ๆ หน้าบ้าน

เวลาแค่ห้าปี ทุกอย่างเปลี่ยนไปขนาดนี้เลยหรอ

อาคารพักอาศัยของคนท้องถิ่นที่ซึ่งสร้างมานานกว่าห้าปี
เหลืออยู่เพียงครึ่งหนึ่ง ความจริงก็ไม่ใช่เรื่องที่คาดไม่ถึง เพราะ
ฉนยังจำข่าวสารต่าง ๆ ที่แม่เคยเล่าให้ฟังตอนออกจากบ้านมาได้

“ตรงปากซอยมีบ้านสองชั้นที่เคยเป็นบ้านแบ่งเช่าใช้ใหม่
ละ ตอนนี่กลายเป็นร้านกาแฟไปแล้วนะ”

ก็คงต้องทำแบบนั้นเพราะไม่มีนักศึกษามาพักอีกต่อไป
ตั้งแต่ช่วงที่ฉนเรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลาย มหาวิทยาลัย

แค่ถนนใหญ่กัน ตรงทางเข้ามีสถาบันสอนเปียโนที่ฉันเคยเรียน
เพื่อน ๆ สมัยประถมหลายคนก็อาศัยอยู่ที่อพาร์ทเมนต์นั้น
ร้านซักรีดของพ่อกับแม่ซึ่งเปิดมากกว่าสามสิบปีก็อยู่ที่นั่นเช่นกัน
ว่าแต่ตรงปลายลูกระนาดนี้แตกหักหมดแล้ว ทำไม่ถึง
ไม่ซ่อมล่ะ แอ่จริง ๆ เลย!

แต่ยังงี้ก็คงไม่ได้ซ่อมอยู่ดีไม่ว่าตอนนี้หรือตอนไหน
อย่างที่ฉันบอกว่ที่นี่เป็นชุมชนที่ตายไปแล้ว

อดีตที่เคยรุ่งโรจน์นั้นเหวอ คิดแบบนั้นได้ด้วยเหวอ ในเมื่อ
สภาพปัจจุบันของที่นี่ไม่เปลี่ยนไปจากสมัยฉันยังเด็กเลยสักนิด
อพาร์ทเมนต์ที่ว่าก่อสร้างโดยหน่วยงานรัฐวิสาหกิจแถมตั้งอยู่
แถบชานเมืองอีกต่างหาก

เมื่อผ่านอาคาร 102 และ 103 ซึ่งอยู่ฝั่งซ้ายของทางเข้า
อพาร์ทเมนต์ก็จะเจอทางแยกหน้าตึกศูนย์การค้า ถ้าเลี้ยวรถ
ไปทางขวาก็จะถึงร้านซักรีดของครอบครัวฉัน ร้านตั้งอยู่ระหว่าง
อาคาร 101 กับประตูด้านข้างของศูนย์การค้า แค่มุนแฮนด์
ครั้งเดียวเท่านั้น แค่มุนแฮนด์เอง...

“อู๊ย นั่นใช่อินใจหรือเปล่า”

เสียงคุ้น ๆ แะ แอ่แล้วสิ

“สะ...สวัสดิ์ค๊ะ ฮ่า ๆ”

ฉันพูดเจือเสียงหัวเราะแปลก ๆ ในท้ายประโยคก่อน
เงยหน้าขึ้น คุณป้าที่ทักฉันยืนอยู่ริมลานกว้างหน้าศูนย์การค้า

เธอเป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชีประจำสำนักงานบริหารจัดการ ส่วนกลางของอพาร์ทเมนต์คอมเพล็กซ์ คุกดง 2 ส่วนสามมี เป็นผู้อำนวยความสะดวกสำนักงาน

ผู้จัดการมีซุกแทบไม่เปลี่ยนไปสักนิด เจ้าตัวสวมเสื้อยืด ตัวโคร่งกับกางเกงขาบานเหมือนต้องการปกปิดเรือนร่าง ทับด้วย เสื้อคลุมยาวถึงเข่า ทำผมทรงตัดหยิกแบบที่พวกบ้า ๆ ส่วนใหญ่นิยมกัน เธอไม่ต่างจากตอนก่อนที่ฉันจะออกไปจากที่นี่เลย

บางที่เธออาจจะยังมีนิสัยสอดรู้สอดเห็นเหมือนเดิมด้วย เพราะเธอคิดว่าการเข้าไปยุ่งเรื่องคนอื่นและได้รู้ข่าวลือทั้งหมด ในชุมชนถือเป็นเรื่องน่าภูมิใจ

“กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

ฉันยิ้มมุมปากแทนคำตอบ ขนาดรู้อยู่แล้วยังจะถามอีก ผู้จัดการมีซุกหันหน้าไปทางศูนย์การค้า ทำท่าเหมือน ไม่ได้อยากรู้คำตอบแต่แรกอยู่แล้ว ก่อนเจ้าตัวจะตะโกนเสียงดัง

“นี่! แคนดี้ รีบออกมาดูเร็ว!”

บ้าจริง ซวยชะมัด

“อู๊ย อินใจหรือเปล่านะ”

ทำไมฉันถึงชวยอย่างนี้ ความวุ่นวายเริ่มต้นขึ้นแล้วสินะ

“คะ สวัสดิ์คะ”

คุณป้าอีกคนชื่อแคนดี้ เจ้าของร้านหนังสือการ์ตูน
ทัพลอยรา ฮานีผู้แสนโรแมนติคที่สุดในชุมชนแห่งนี้ ความ
สามารถพิเศษของเธอคือ...

“อ๊วยตาย! ฉันได้ยินว่าเธอเรียนหนังสือไม่ไหวเลยมารับช่วง
กิจการร้านซักรีด นึกว่าแค่พูดเล่น เรื่องจริงเหอเนี่ย ไม่น่าเชื่อ!
ฉันยังเคยคิดเลยว่าพ่อแม่เธอนี่พูดเล่นกันแรงจัง!”

แคนดี้หัวเราะร่วน

แม่เคยพูดถึงคุณป้าแคนดี้ไว้ว่า เธอดูเหมือนไม่ค่อย
ได้เรื่องได้ราวก็จริง แต่เป็นคนร่าเริง ทุกคำที่พูดไม่ได้มีเจตนา
ร้ายกับใคร การที่แม่บอกว่าคำพูดของคุณป้าคนนี้มีเจตนา
ร้ายดูจะน่าหนักใจมากกว่าหรือเปล่านะ

“จะเริ่มเปิดร้านเมื่อไหร่ล่ะ”

นั่นสิ ฉันไม่อยากจะเปิดร้านเลย

“ตั้งแต่สัปดาห์หน้าค่ะ”

นี่แหละความจริง ฉันต้องเปิดร้านตั้งแต่วันจันทร์หน้า

“โอ้! ดีจัง ฉันแสดงว่าตอนนี้จะไปร้านเหอ แะมา
ดูร้านสินะ เปิดประตูร้านหน่อยได้ไหมล่ะ แม่เธอบอกให้ฉัน
มาเอาเสื้อก่อนเจ้าตัวจะไปต่างประเทศ แต่ฉันลืมทุกที”

คุณป้าแคนดี้เบิกตาโตกว่าปกติ ประสานมือไว้ตรงหน้าอก
พลางรัวคำถามไม่หยุด ฉันยังไม่ทันตอบอะไรเธอก็เดินปรีเข้ามา
ทันที

กระโปรงพลีตเอวสูงสีฟ้าสะบัดพลิ้วขณะเจ้าตัวก้าวเดิน ส่วนเสื้อเป็นแบบเรียบ ๆ แต่ดูน่ารัก พร้อมกัลดกระดุมจนถึงคอ

“ชีสก็ูตเตอร์เป็นชะด้วย โตแล้วจริง ๆ ลินะ!”

คุณป้าแคนดี้เดินวนรอบรถของฉัน จากนั้นขึ้นมานั่งบนเบาะด้านหลังแล้วเกาะเอวฉันทันที เธอพูดต่อโดยไม่เปิดโอกาสให้ฉันได้ตอบรับหรือปฏิเสธ

“ข้างหน้านั้นก็ถึงแล้ว ฉันอยากแต่งตัวแบบนี้แล้วลองนั่งซ้อนท้ายสก็ูตเตอร์ดู โรแมนติกดี พาฉันไปส่งหน่อยได้ไหม”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายทำท่าหัวเราะคิกคักพลางลูบผมหน้าม้า ฉันก็รู้ทันทีว่าเธอกำลังเลียนแบบออเดรย์ เฮปเบิร์นตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า นั่นหมายความว่าเธอยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

“นั่งไปแบบนั้นไม่อันตรายหรือ แคนดี้ เดินไปดีกว่านะ ไม่งั้นก็สวมหมวกกันน็อกหน่อยเถอะ”

เมื่อได้ยินผู้จัดการมีซุกพูดแบบนี้ คุณป้าแคนดี้ที่กำลังกอดเอวฉันแน่นพลางนั่งแกว่งขา ก็ตอบว่า

“โอ้ ใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งนาทีด้วยซ้ำ แค่นี้เลยไปตรงหัวมุมก็ถึงแล้ว”

หนึ่งนาทีอะไรกัน ไม่ถึงสามสิบวินาทีต่างหาก แต่ก็สนุกดี การขี่สก็ูตเตอร์ในเมืองที่มีประวัติความเป็นมาอันยาวนานเหมือนฉากในภาพยนตร์ที่ออเดรย์ เฮปเบิร์นขี่สก็ูตเตอร์ท่องเที่ยวทั่วใจกลางกรุงโรม แดมซุมซุนนี่ยังมีภูมิลำเนาเป็นร้อยจูดอีกด้วย

แต่คุณป้าแค้นดีที่พูดแบบนี้ได้อย่างไร ทำไมเธอถึงเติมเติม
อารมณ์โรแมนติกของตัวเองด้วยรถสก็๊ตเตอร์ของฉันล่ะ เอ้อ
แต่อย่าพูดอะไรเลยดีกว่า

ฉันจับแฮนด์รถให้ตรงแล้วเลิกคิดทุกอย่าง อยากออกไป
จากตรงนี้เต็มที ความจริงฉันไม่อยากเจอใครเลยด้วยซ้ำ แค่
ต้องเจอกับสองคนนี้ก็เกินพอแล้ว

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมเสียงดังอะอะกันจัง”

ช่วยล่ะ วุ่นวายไปกันใหญ่ สามสหายรวมตัวกันครบแล้ว
สินะ คุณป้าคนนี่ชื่อเซรา หัวหน้าแก๊งสามเกลอจอมจู้จี้จ้าน
และเป็นเจ้าของร้านเสริมสวยเซราบิวตี้ที่อยู่ในศูนย์การค้า
รวมถึงเป็นคนที่ฉันไม่อยากเจอมากที่สุด

“พี่ก็รู้จักเธอนี่ อีนโง่ใจ!”

คุณป้าแค้นดีโบกมือโบกมือให้คุณป้าเซราซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

“ทำไมต้องเป็นยายเด็กนั่นด้วยนะ”

พอคุณป้าเซราพูดโพล่งออกมา คุณป้าแค้นดีก็ถอนใจ
ราวคนหมดแรง จากนั้นลดมือลงมาเกาะเอวฉันดังเดิม เพราะ
แบบนี้แหละฉันถึงไม่อยากเจอคุณป้าเซรา

เธอสวมกางเกงขาบานกับเสื้อลายสกอตสีม่วงเหลือง
ทาลิปสติกสีอูฐเหมือนเดิมทั้งปีทั้งชาติพร้อมกับกรีดอายไลเนอร์
สีเข้ม ผมทรงดัดหยิกดูคล้ายหัวสิงโตแบบที่นางงามเกาหลี
สมัยก่อนชอบทำ

นอกจากลักษณะภายนอกที่เหมือนเดิมตลอดสามร้อยหกสิบห้าวันแล้ว เรื่องการพูดโพล่งออกมาโดยที่ไม่สนใจฝ่ายตรงข้ามก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงเช่นกัน คุณป้าเซรามักทำแบบนั้นกับเจ้าของร้านหลายคนในศูนย์การค้า แกรมติดนิสัยเอาไปพูดกับคนอื่น ๆ ในชุมชนด้วย สรุปว่าไม่มีตรงไหนที่ฉันชอบเธอเลย แต่สิ่งที่ฉันเกลียดที่สุดคือการทำที่เธอปฏิบัติกับพ่อแม่ฉันด้วยกิริยาท่าทางแบบนี้

ขนาดตอนนี้ยังกวาดตามองฉันตั้งแต่หัวจดเท้า

คุณป้าเซราชมวดคิ้วเหมือนอยากพูดอะไรต่อ ก่อนเดาะลิ้นแล้วพิมพ์คำล้ายพูดคนเดียว “อุตส่าห์ไปเรียนถึงไซล” แต่ฉันรู้ว่าเธอคงอยากให้ฉันได้ยินแน่ ๆ

ป้าเซมัด ฉันไม่น่ากลับมาขอขุเลย ต่อให้ไซลจะเป็นยังไงฉันก็ยังอยากอยู่ที่นั่น ทำไมจู้ ๆ พ่อกับแม่ต้องเลิกทำงานด้วย ไม่สิ พวกท่านจะเลิกทำงานก็ได้ แต่ทำไมต้องไปเที่ยวรอบโลกตั้งหนึ่งปีในช่วงเวลาแบบนี้

ชุมชนเส็งเค็ง

มหาวิทยาลัยก็โดนยุบ

ไม่สิ ต้องบอกว่ามหาวิทยาลัยช่วยแตกต่างกัน!

ยิ่งมาเจอคำพูดดูถูกจากคนพวกนี้ฉันยิ่งรู้สึกท้อแท้

< เปิดร้านวันที่ 15 มีนาคม >

เป็นเพราะกระดาษที่แม่เขียนปะไว้หน้าประตูร้าน
แท้ ๆ เซียว เหมือนเป็นคำสั่งว่ายังไงฉันก็ต้องกลับมาดูแลร้าน
“เปลี่ยนไปเยอะเลยใช่ไหม”

คุณป้าแค้นดีตามขณะที่ฉันไขประตู น้ำเสียงราวกับ
จะตรวจสอบว่าฉันตกอยู่ในอารมณ์เศร้าหมองหรือเปล่า

หน้าร้านของฉันเป็นตึกอพาร์ทเมนต์ห้าชั้นตั้งเรียงราย
หลายตึก พื้นที่ว่างเล็ก ๆ ด้านหน้าของแต่ละตึกมีหญ้าขึ้นรก
สีที่ทาทำรอยแตกบนผนังตึกด้านนอกก็ทาแบบลวก ๆ ตอนนั้น
ซีดจางหมดแล้วและน่าจะลอกล่อนในอีกไม่นาน ซ่างเป็นชุมชน
ที่ไม่มีคามเปลี่ยนแปลงจริง ๆ หรือพูดอีกอย่างคือมันย่ำแย่
เสมอดั้นเสมอปลาย

นำชั้นที่แค่เบนสายตาไปทางซ้ายเพียงเล็กน้อยก็เจอ
อพาร์ทเมนต์ใหม่สองประกายระยิบระยับอยู่ข้าง ๆ มีรั้ว
ลวดหนามทอดยาวแบ่งเขตอย่างชัดเจนพร้อมต้นไม้ไม้ที่ต้น
เป็นแนวกัน

ที่นั่นคืออพาร์ทเมนต์ซอจอง สตาร์ฮิลล์ มันเคยเป็น
อพาร์ทเมนต์คอมเพล็กซ์ คุกดง 1 จนกระทั่งฉันเรียนจบ
ชั้นมัธยมปลาย ก่อนจะปรับปรุงใหม่ช่วงที่ฉันเรียนมหาวิทยาลัย

แม่บอกว่าอาร์ทเมนต์ใหม่เสร็จสมบูรณ์เมื่อปีที่แล้วและมีคนย้ายเข้าไปอยู่เรียบร้อยแล้ว

ดังนั้นจึงดูเหมือนว่าร้านซักรีดเล็ก ๆ ของฉันอยู่ระหว่างอาร์ทเมนต์คอมเพล็กซ์คูคอง 1 ที่ได้รับการปรับปรุงใหม่กับอาร์ทเมนต์คอมเพล็กซ์คูคอง 2 สภาพเก่าโทรม

ร้านซักรีดแพกใจ

ฉันไม่เคยอายุที่พอกับแม่เป็นเจ้าของร้านซักรีด และไม่เคยคิดเช่นกันว่าจะต้องมารับช่วงกิจการ

แต่คงไม่มีอะไรแยกแยะได้แล้ว เริ่มจากมหาวิทยาลัยที่เคยเรียนไม่ผ่านการประเมินและต้องปิดตัวลง จะย้ายไปเรียนที่อื่นก็ไม่ได้ เข้าทำงานก็ไม่ได้อีก บางทีการที่พอกับแม่ประกาศว่าจะเลิกทำงานอาจเป็นเพราะเห็นว่าลูกสาวไม่มีทางไปก็ได้

ใช่ เพราะฉันเอง พอคิดถึงเรื่องนั้นฉันก็รู้สึกล้าคอติบตันขึ้นมา

“ทีนี้อื่นใจของเราก็จะได้เป็นเจ้าของร้านแล้วสิ ผู้จัดการแพก! ฝากเนื้อฝากตัวล่วงหน้าด้วยนะ” คุณป้าแคนต์เดินออกจากร้านพลางหัวเราะคิกคักเหมือนเด็กสาว

ร้านซักรีดแห่งนี้มีขนาดประมาณสามสิบตารางเมตรพร้อมด้วยเครื่องซักผ้าสองเครื่องและเครื่องอบผ้าหนึ่งเครื่อง เสื้อผ้าเซย ๆ หลายตัวอัดแน่นอยู่บนราวตากผ้า กาแฟสำเร็จรูปกับแก้วกระดาษวางอยู่บนเครื่องกรองน้ำข้างประตูร้าน โตะ

ตัวเล็กตั้งอยู่หน้าไซฟาขนาดสามที่นั่ง สภาพเก่ามากเพราะผ่านการใช้งานมานาน

ฉันกวาดตามองรอบร้านอันเงียบเชียบ ก่อนจะเหลือบมองแผ่นกระดาษที่ฉันดึงจากหน้าประตูร้านมาวางบนโต๊ะรีดผ้าเอาน้ำ เป็นเจ้าของร้านซักรีดก็ยิ่งดีกว่าตักงาน

< เปิดร้านวันที่ 15 10 มีนาคม >

ฉันขีดฆ่าวันที่เดิมของแม่แล้วเขียนใหม่ ไหน ๆ ก็ไหน ๆ เริ่มงานพุงนี้เลยคงไม่แยءหรอก

แต่ความจริงมันแย่มาก การตั้งใจเปิดร้านอีกรอบหลังจากเดินทางมาถึงบ้านเกิดได้เพียงหนึ่งวันเป็นความคิดที่ผิดมหันต์ ฉันมีนางสังหรณ์มาก่อนหรือเปล่านะ คิดว่ามีแน่ ๆ และเป็นนางสังหรณ์ที่แรงมากด้วย แม่เคยบอกว่าสำหรับคนทำธุรกิจ ลูกค้าคนแรกของวันและการขายสินค้าชิ้นแรกสำคัญมาก ดวงแต่ละวันจะเป็นยังไงขึ้นอยู่กับสิ่งเหล่านี้

ส่วนลูกค้ารายแรกของเข้านี้คือคุณป้าแคนดี้ หรือพูดให้ชัดเจนคือคุณป้าแคนดี้ซึ่งปรากฏตัวพร้อมคุณป้าเซราและผู้จัดการมีซุก

ฉันคิดว่าพวกเธอคงจะนั่งอยู่ที่ร้านจนถึงเที่ยงแล้วชวนกันกินมื้อเที่ยงแน่ ๆ ฉันจึงตัดสินใจรีบขับสกู๊ตเตอร์ออกไปโดยอ้างว่าต้องนำเสื้อผ้าไปส่ง

ฉันขับเข้าไปในอพาร์ตเมนต์ซอจอง สตาร์ฮิลล์ แล้วก็เห็นแอ่งน้ำขังเล็ก ๆ กระจายอยู่หลายจุด ไม่รู้ว่าเมื่อเช้ามีใครมาทำความสะอาดบ้างหรือยัง

แน่นอนว่าสิ่งสำคัญอันดับแรกในการนำเสื้อผ้าไปส่งคือต้องปกป้องไม่ให้มันเปรอะเปื้อน แม้จะมีถุงคลุมไว้ชั้นหนึ่งแล้วก็ต้องระวังเสมอ เพราะเสื้อผ้าควรสะอาดเอี่ยมจนกว่าจะถึงมือลูกค้า หรืออาจพูดได้อีกอย่างว่าเสื้อผ้าพวกนี้ก็เปรียบเสมือนเจ้านายของเราที่ต้องดูแลเป็นพิเศษ

ฉันไม่สามารถหลบรถสุนได้อะแวนเตสิดำที่ขับสวนมาได้ เพราะมีแอ่งน้ำขังขวางทางอยู่ ให้ตายสิ ทำไมต้องมีน้ำท่วมขังตรงหน้าฉันแบบนี้ด้วย ไหนจะรถที่จอดขวางออกมาจากไหล่ทางอีก เสื้อซักมาเรียบร้อยแล้ว ถ้าโดนน้ำกระเซ็นใส่ละก็เรื่องใหญ่แน่!

ก่อนหน้านี้ฉันขับสวนเลนเพราะไม่รู้จะหลบแอ่งน้ำขังยังไง ก่อนหยุดรถก็ขณะที่รถสุนไดซึ่งฉันเพิ่งเห็นกำลังพุ่งตรงมา

รถสกู๊ตเตอร์ปะทะเข้ากับรถสุนไดเบา ๆ ถ้าไม่มีเสื้อผ้าอยู่เต็มด้านหลังฉันคงพอจะขับผ่านไปได้ แต่เสื้อผ้าที่บรรทุกมาด้วยน้ำหนักไม่ใช่่น้อย ๆ เลย

เมื่อสก็อตเตอร์กระแทกกับกันชนหน้ารถฮุนไดตรงบริเวณ
เนินเตี้ย ๆ มันจึงเอียงกระท่อ

โธ่เอ๊ย รถล้มแน่ ล้มแล้ว! เอ๊ะ แต่ทำไมไม่เจ็บล่ะ

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

ท่ามกลางทิวทัศน์ดอกแมกโนเลียที่ยังตูมอยู่ ฉันเห็น
ใบหน้าชาวสะอาดของใครบางคนแทรกเข้ามาพลาเงี้ยตาม
จำได้ว่าสมัยที่นี่ยังเป็นอพาร์ทเมนต์คอมเพล็กซ์ คุกดง 1 ก็มี
ต้นแมกโนเลียเรียงราย สงสัยพอปรับปรุงใหม่คงปลูกไว้ให้
เหมือนเดิม

“คุณครับ”

ชายคนนั้นเรียกฉันอีกรอบพลาเงี้ยคอมอง

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ”

ฉันขี่สก็อตเตอร์มาดี ๆ ก็ชนกับรถยนต์ ถึงจะไม่เจ็บและ
ไม่ได้เป็นอะไรมากแต่ก็รู้สึกหงุดหงิดอยู่ดี

เมื่อหันมองรอบตัวก็เห็นเสื้อผ้าสามสี่ชุดกองอยู่บนพื้น
พร้อมเสียงกรอบแกรบของถุงคลุมพลาสติก เสื้อผ้าที่ฉันบรรทุก
มาหลังรถเพื่อนำไปส่งทั้งหมดเก้าชุด และสามชุดในนั้น...

“คุณจะนั่งอยู่แบบนี้หรือครับ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า
หรือว่าที่เอว”

“เปล่าค่ะ ฉันไม่เป็นไร กำลังจะลุกนี่แหละ”